SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 493/2011-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. novembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť M. J., t. č. vo väzbe, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Tpo 45/2011 a jeho uznesením zo 6. septembra 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. J. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. novembra 2011 doručená sťažnosť M. J., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl.

48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Tpo 45/2011 a jeho uznesením zo 6. septembra 2011 (ďalej aj „namietané uznesenie“).

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

„Týmto namietam na KS - s poukazom § 2 ods. 2 zák. 385/2000 Z. z. o sudcoch v znení neskorších predpisov, sudca je pri výkone svojej funkcie nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne a spravodlivo bez zbytočných prieťahov a len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom. Týmto namietam na postup KS – lebo súdy degradujú všetky moje základné ľudské práva. Moje žiadosti a sťažnosti sa neriešia iba sa prikladajú ako stohy slamy a neúčelne. V zmysle zákona sa musia väzobné veci vybavovať s urýchlením, anglický výraz speedily a súd musí postupovať s osobitnou starostlivosťou. Bolo mi oznámené dňa 19. 9. 2011 Spr 177/2011 predsedom Krajského súdu Košice JUDr. I. V. na moju sťažnosť predseda uvádza zjavné klamstvá a kryje porušenia svojich podriadených tým sám uvádza svojím rozhodnutím nepravdivé fakty a sám porušuje čl. 152 ods. 4 Ústavy SR... Krajský súd spôsobil značné prieťahy v konaní a jeho celkové konanie trvalo 21 dní, tým je porušený § 2 ods. 6 Tr. por. čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 1 ods. 1, čl. 17 ods. 2, ods. 5, čl. 12 ods. 1 Ústavy SR tým, že v zmysle § 2 ods. 6 sa musia väzobné veci vybavovať s urýchlením.

Krajský súd rozhodol dňa 6. septembra 2011 uznesením, že zamietol a iba opísal rozhodnutie OS KE... Týmto bol porušený § 192 ods. 6 Tr. por., čl. 46 ods. 1, čl. 2 ods. 2 Ústavy SR. Krajský súd intriguje a zavádza.“

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ cituje judikatúru ústavného súdu, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESĽP“) týkajúcu sa konania o vzatí obvineného do väzby s osobitným zreteľom na odôvodnenie rozhodnutia o väzbe a rýchlosť rozhodovania o nej.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné práva sťažovateľa pre čl. 152 ods. 4, čl. 17 ods. 1, 2, 5, čl. 46 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 1 ods. 1, čl. 1 ods. 2, čl. 47 ods. 3, čl. 12 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, čl. 5 ods. 3, 4, čl. 6 ods. 1 Dohovoru, čl. 38 ods. 2 Listiny zák. práv a slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7 Tpo 45/2011-24 zo dňa 6.9.2011 podľa čl. 127 Ústavy SR boli porušené.

Ústavný súd zrušuje rozhodnutie Krajského súdu č. k. 7 Tpo 45/2011 zo dňa 6. 9. 2011 a prikazuje, aby dodržiaval Ústav SR, čl. Dohovoru...“

Súčasťou sťažnosti je žiadosť sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu

(v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ tvrdí, že sťažnosťou napadnuté uznesenie krajského súdu je arbitrárne z dôvodu, že krajský súd len *„opísal rozhodnutie OS KE“*, a zároveň namieta *„značné prieťahy v konaní“* krajského súdu, ktorého *„celkové konanie trvalo 21 dní“*.

Podľa názoru sťažovateľa postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Tpo 45/2011 a jeho uznesením zo 6. septembra 2011 boli porušené jeho základné práva podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2

listiny v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

V súvislosti s namietaným porušením základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, ako aj rozhodovaciu prax ESĽP, podľa ktorej sa osobná sloboda v súvislosti s rozhodovaním o väzbe a jej ďalšom trvaní chráni prostredníctvom ustanovení čl. 5 dohovoru (napr. rozsudok De Wilde et al. v. Belgicko z 18. júna 1971, séria A č. 12, § 65, § 67, § 71, § 72, § 73, § 75, § 76, § 77 atď.), resp. ustanovení čl. 17 ústavy, pretože tieto predstavujú prísnejšiu a špeciálnu úpravu dodržania zásad spravodlivého procesu u osoby pozbavenej osobnej slobody, než akú má na mysli čl. 6 ods. 1 dohovoru, resp. čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny. Ustanovenia čl. 5 dohovoru a čl. 17 ústavy totiž zahŕňajú tak hmotné, ako aj procesné atribúty práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení, a preto na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe sú aplikovateľné tieto špeciálne ustanovenia o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 6 ods. 1 dohovoru o práve na spravodlivé súdne konanie či ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy garantujúce základné právo na súdnu ochranu, ako aj ustanovenia čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny zakotvujúce základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a čl. 47 ods. 3 ústavy o rovnosti účastníkov v konaní (m. m. III. ÚS 155/09, III. ÚS 287/2010).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti konštatoval, že sťažovateľ v súvislosti s rozhodovaním krajského súdu o zákonnosti väzby namietal porušenie takých svojich práv, ktoré na konanie a rozhodovanie o väzbe nie sú aplikovateľné, a preto k ich porušeniu nemohlo dôjsť, vzhľadom na nedostatok príčinnej súvislosti medzi sťažovateľom označenými právami a namietaným postupom a rozhodnutím krajského súdu. Na tomto základe ústavný súd

sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru

Článok 17 ods. 2 ústavy vo svojom znení odkazuje na zákon, a preto pri posudzovaní otázky jeho rešpektovania alebo porušenia musí brať ústavný súd do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom verejnej moci, pričom v prípade ak zistí v tejto súvislosti závažné porušenie zákonnosti, ide v zásade aj o porušenie ústavnosti (m. m. III. ÚS 48/00). Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je tak integrálnou súčasťou ústavou zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98). Ústavný súd konštatuje, že z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj pri rozhodnutiach týkajúcich sa ďalšieho trvania väzby. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by vo svojej podstate mali dať ratio decidendi (nosné dôvody) na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S týmto východiskom úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť o väzbe na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy.

Účelom záruk vyplývajúcich z čl. 5 ods. 4 dohovoru je zabezpečiť osobám zatknutým alebo inak pozbaveným osobnej slobody právo iniciovať konanie, ktorého predmetom je preskúmanie zákonnosti opatrenia, ktorým boli pozbavené osobnej slobody. Z judikatúry ESĽP vyplýva, že konanie podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru musí mať charakter súdneho konania, ktoré okrem inštitucionálnych záruk nezávislosti a nestrannosti orgánu rozhodujúceho vo veci musí poskytovať garancie procesnej povahy primerané povahe pozbavenia osobnej slobody dotknutej osoby v konkrétnom prípade (napr. rozsudok vo veci

Assenov a iní c. Bulharsko z 28. októbra 1998, rozsudok vo veci Wloch c. Poľsko z 19. októbra 2000). Ak je dotknutá osoba pozbavená osobnej slobody podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, ESĽP sa prikláňa k názoru, že v konaní podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru by trestne stíhaná osoba mala byť vypočutá. Vždy musia byť zaručené kontradiktórnosť konania a rovnosť zbraní (napr. rozsudok vo veci Nikolova c. Bulharsko z 25. marca 1999).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

V nadväznosti na uvedené právne názory vyplývajúce z doterajšej judikatúry ústavného súdu a ESĽP ústavný súd považoval za potrebné zdôrazniť, že predmetom konania pred krajským súdom (a rovnako aj okresným súdom) bolo rozhodovanie o vzatí sťažovateľa do väzby. V tomto zmysle bolo úlohou všeobecných súdov vysporiadať sa predovšetkým s otázkami, či skutok, pre ktorý je sťažovateľ stíhaný, je trestným činom, či existuje dôvodné podozrenie, že tento skutok spáchal sťažovateľ, a či existujú konkrétne skutočnosti odôvodňujúce väzbu sťažovateľa.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Košice sp. zn. ORPZ: 1526/1-OVK-KE-2011 bolo podľa

§ 206 ods. 1 Trestného poriadku proti sťažovateľovi vznesené obvinenie za prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 324 ods. 1 písm. b) Trestného zákona. Prokurátor Okresnej prokuratúry Košice I podal 18. augusta 2011 o 11.30 h návrh na vzatie sťažovateľa do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Následne Okresný súd Košice I (ďalej len „okresný súd“) uznesením sp. zn. 0 Tp 64/2011 z 19. augusta 2011 rozhodol o vzatí sťažovateľa do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ do zápisnice na verejnom pojednávaní sťažnosť, ktorú dodatočne aj písomne odôvodnil. O sťažnosti rozhodol krajský súd uznesením č. k. 7 Tpo 45/2011-24 zo 6. septembra 2011 tak, že sťažnosť podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

Krajský súd v napadnutom uznesení okrem iného uviedol:

„Na podklade uvedenej sťažnosti krajský súd podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj, konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia a po zvážení všetkých okolností významných pre rozhodnutie dospel k záveru, že sťažnosť obvineného je nedôvodná.

Preskúmaním podrobných dôvodov rozhodnutia okresného súdu, ktoré ho viedli k rozhodnutiu o vzatí obvineného do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. krajský súd sa s tými dôvodmi v celom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach na ne poukazuje.

Z doposiaľ vykonaného dokazovania a dôkazov, ktoré mal okresný súd k dispozícii, dôvodnosť trestného stíhania obvineného je nepochybne daná, nakoľko doteraz vykonané dokazovanie v celom rozsahu nasvedčuje záveru, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie sa stal, má znaky trestného činu a obvinený je dôvodne podozrivý zo spáchania tohto skutku, čo je objektivizované najmä dôkazmi, ktoré vyplývajú so záverov znaleckého posudku z odvetvia kriminalistickej biológie a genetickej analýzy.

Z týchto záverov je nepochybné, že na liste zaslanom predsedníčke ústavného súdu sa nachádzali biologické stopy obvineného. Taktiež na tomto liste boli zaistené aj daktyloskopické odtlačky obvineného J. Z uvedených dôkazov je teda daná dôvodnosť

vzneseného obvinenia a okresný súd nepochybil, ani pokiaľ ide o splnenie zákonnej lehoty 48-hodín pre rozhodovanie o väzbe po prijatí návrhu na vzatie do väzby.

Vzhľadom na osobu obvineného, skutočnosť, že tento bol doposiaľ 14-krát súdne trestaný, ako aj povahu spáchaného skutku aj krajský súd je toho názoru, že vzatie obvineného do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods 1 písm. c/ Tr. por. je v danom prípade v celom rozsahu namieste.“

Z citovaného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, že krajský súd vychádzajúc z dovtedy zisteného skutkového stavu vyhodnotil dôvodnosť trestného stíhania sťažovateľa (*„doteraz vykonané dokazovanie v celom rozsahu nasvedčuje záveru, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie sa stal má znaky trestného činu a obvinený je dôvodne podozrivý zo spáchania tohto skutku, čo je objektivizované najmä dôkazmi, ktoré vyplývajú so záverov znaleckého posudku z odvetvia kriminalistickej biológie a genetickej analýzy“*) a poukázal aj na skutkové okolnosti pretrvávania väzobných dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, čo v konečnom dôsledku viedlo k zamietnutiu sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu o vzatí do väzby.

Z rozhodnutia krajského súdu nemožno vyvodiť, že by sa tento nevysporiadal s právne relevantnými argumentmi dôležitými pre jeho rozhodovanie o väzbe sťažovateľa, pričom podľa názoru ústavného súdu sú právne závery krajského súdu z ústavného hľadiska primeraným spôsobom odôvodnené, a preto akceptovateľné a udržateľné.

Podľa názoru ústavného súdu napadnuté uznesenie krajského súdu z hľadiska svojho odôvodnenia korešponduje aj judikatúre ESĽP, v zmysle ktorej právo na spravodlivý proces (vrátane konania o obmedzení osobnej slobody) zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. Georgidias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

V súvislosti s námietkou sťažovateľa, že pri rozhodovaní krajského súdu o jeho sťažnosti proti rozhodnutiu okresného súdu o jeho vzatí do väzby došlo k „prieťahom“, ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru týkajúcu sa požiadavky urýchleného rozhodovania vo väzobných veciach v zmysle čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru, v ktorej už viackrát konštatoval, že aj keď sa jednotlivé lehoty z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenosti rozhodovania o väzbe posudzujú podľa všetkých okolností prípadu, spravidla lehoty počítané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú požiadavke rýchlosti (obdobne napr. III. ÚS 7/00, I. ÚS 18/03, III. ÚS 126/05). Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (m. m. III. ÚS 255/03, IV. ÚS 253/05, III. ÚS 345/06).

V danom prípade však dĺžka konania na oboch stupňoch (konanie pred okresným súdom a krajským súdom, pozn.) nepresiahla jeden mesiac. Táto skutočnosť s prihliadnutím na aplikáciu uvedenej judikatúry ústavného súdu nemôže viesť k záveru, že postupom krajského súdu vo veci sťažovateľa došlo k porušeniu základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy, resp. práva garantovaného čl. 5 ods. 4 dohovoru.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

3. K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy

Sťažovateľ namietal, že namietaným postupom a uznesením krajského súdu došlo aj k porušeniu čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy.

Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy majú charakter ústavných princípov, resp. všeobecných

interpretačných pravidiel, ktoré sú všetky orgány verejnej moci povinné rešpektovať pri výklade a uplatňovaní ústavy, a preto sú vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 119/07). Keďže predmetom tohto konania je rozhodovanie o porušení základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, možno v tomto konaní uvažovať o porušení čl. 1 ods. 1 a 2 a čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy len v spojení s porušením konkrétneho základného práva alebo slobody. Pretože v posudzovanom prípade ústavný súd nedospel k záveru o porušení niektorého základného práva alebo slobody, nemohol dospieť ani k záveru o porušení čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy, a preto sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho významu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. novembra 2011